

Prav je, če je več pomočnikov zraven, kjer ta operacija zna včasih pol ure terpeti.

3. Je to storjeno, se pelje krava k biku. Vbreji se pa ne vselej pervikrat, ampak večidel še le v nekih tednih, ko drugikrat k biku pride; takrat pa skoraj gotovo, če le ni kakošna druga napaka jalovosti kriva. Če bi treba bilo, kravo tretjikrat k biku gnati, naj se pred preiše: ali se ni ustje spet zaraslo in bi ga treba bilo, spet predreti.

4. Če je le mogoče, naj to storé vajeni živinozdravniki, ki bolj varno znajo ravnati, kot drugi tega nevajeni ljudje.

Kako se ognja obvarovati.

Ker se vedno več od nesreč sliši, kijih oginj tu in tam, in večidel po nemarnosti, vzrokuje in hišo za hišo na beraško palico devlja, mislim mnogo bravcem in bravkam „Novic“ vstreči, ako jih opomenem, kako ravnati, da se nevarnost ognja odvèrne. Če bom tudi marsikaj gospodarjem in gospodinjam že dobro znaniga povedal, vender ne bo nič po nepotrebno rečeno, ker potrebna reč se nikdar prevečkrat ne ponovljaja.

1. Če se od doma, ali zvečer spat gré, naj se vse skerbno ogleda, ali je na ognjiših vse varno. Kuhinske vrata in mesteje v pečéh naj se zapró, da nobena mačka not ne pride, ktere so že mnogokrat oginj zatrosile. Pogleda naj se tudi, ali za kresanje ognja kaj ne pomanjkuje, in da je vse na varnim kraji.

2. O kresanju ognja se mora paziti, da se netilo ali cunder, ali goba zopet dobro vgasne, posebno da vnetilo ali žvepljenka na nobeno upaljivo reč ne pade.

3. Goreča sveča ali treska se ne smé nikoli sama pustiti, in če se ponoči luči potrebuje, naj se postavi na varin kraj, na kakošno plošo, ali lončeno skledo, ter naj bo tako zavarovana, da psi, mačke ali miši do nje ne pridejo. Če je treba, da se luč kam obesi, ne smé na niti ali motozu, ampak na železnim svilu (dratu) viseti. Na kmetih ali kjer scer se treske žgejo, naj se spodaj posoda z vodo postavi, da goreče oglje va-njo pada. Otrink pri sveči ali oljnati svečavi naj se ne puša prevelik, ker tak večkrat na nevarne kraje odskoči. Tudi pri vtrinjevanju se mora gledati, kam otrink pade, da se pohodi; še najn se sméjo otrinki iz vtrinjalce skoz okno metati.

4. Z golo lučjo se ne smé nikoli pod streho (na dilje), v hleve, skednje, pôde, ali kjer je predivo, pežderje, preja ali slama, senó, otava, ali žaganje, ali druge take upaljive reči, še najn pod slamnate strehe iti. Vselej se mora vzeti svetilnica ali laterna, pa ne s popirnatimi šipami ali brez šip.

5. Če je treba, da se ob kužnih boleznih v hlevih ali štalah kadí, se lonec z ogljem na mokro posodo postavi, ne pa na suh kraj ali pod, kjer bi se lahko vnelo, in kjer ga psi, mačke ali otroci prekučniti ali prevreči ne morejo.

6. Pipe in smodke (cigare) se morajo le z veliko skerbjo stresovati. Tudi naj se ne gré nikoli z gorečo fajfo ali smodko v hlev, skednje in pod streho, ali v kamre ali izbe, kjer je predivo itd. Še po vasi ni varno z njo hoditi, ker znajo večkrat majhne iskre iz nje pasti, in veliko nesrečo narediti. Posebno nevarno je pa, in je že veliko hiš v pepél djalo, ako se še goreči konci smodk proč veržejo, brez da bi se bili popolnoma vgasnili bili.

7. Tako v mestu, kakor na deželi se morajo

vsako saboto večer mesteje, in mesto, kjer se kuri, s terdno metlo pomesti, in ob pravim času dimniki ostergati ali omesti.

8. Če se oginj napravi, se ne smé nikoli s slamo, treskami ali smrekovimi vejami tako velik narediti, da bi pri péči vùn švigal, tudi ne s predolgimi dervami. Tudi se ne smejo v péči, na péči in pri péči mokre derva sušiti, kjer bi se znale vneti. Tudi se ne smejo stoli, klopi ali scer leseno pohištvo preblizo k vroči péči postavljati, in preden se oginj naredí, se mora pogledati, če bi se ne utegnulo kaj vžgati. Če stoji ognjiše per leseni steni, se mora večkrat pogledati, če niso miši kakšnih lukinj naredile, da bi tako žerjavica do lesa prišla in ga vnela.

9. Če se maslo, špeh ali slanina, ali kakošnja druga mast raztopljuje, se mora le majhin oginj narediti, od kteriga se ne smé proč iti, in v razpokani ali od zvunaj mastni posodi se ne smejo te reči nikdar raztopljevati, tudi z mokro žlico ali kuhavnico se ne smejo mešati, ali z lučjo blizo priti; če se moke, župe (juhe) ali vode pri kuhanji v tako mast deva, se mora od ognja vzeti. Ako bi se naglo ta mast vžgala, se ne smé vode prilivati, ampak naglo s pokrovom pokriti. Oljnati firniž, tičji lim, smola se ne smé v hiši kuhati, ampak dalje proč na prostim prostoru.

(Dalje sledí.)

Slovanski popotnik.

Spisuje Fr. Cegnar.

* Pervi del „Glasoslovja slovanskih jezikov“ (vergleichende Lautlehre der slavischen Mundarten) slavniga dr. Miklošiča se ravno tiska na Dunaji; obsegel bo 35 pól.

* „Serbske novine“, ki izhajajo v Beligradu in se vseskozi prav verlo poganjajo za Slavene, govore o časopisu „Pravdonoša“, ki v Zadru izhaja, in obžalujejo, da edini slovanski pravdoslovni časopis, ki svojo nalogo tako lepo spolnuje in kterega Horvatje tako radi berejo, ima na Serbskem komaj 2 naročnika, akoravno mu je za pol leta cena le 2 gold. in 30 kr. Nadalje pišejo te novine: „Naj ne odvráča Serbov predsod od tega lista zato, ker je z latinico pisan. Naš je, — to je dosti; saj tudi naši bratje Dalmatinci radi kupujejo in berejo naše knjige, ktere so s cirilico pisane. Serbi bi imeli v vzajemnosti nasproti priti. Med Jugoslaveni se mora priznati, da so plemeniti bratje naši Slovenci ali Krajnci nam najlepše pokazali, in da nam še vedno bolj kažejo, kako mora nam književna jugoslavenska vzajemnost in približevanje k njej pri sercu biti. Zavolj te so oni na oltar položili prevelike žertve svojega prosto-narodnega jezika, samo da se nam približujejo. Le malo Serbov ali Horvatov je, ki bi zdaj ne zamogli dobro razumeti „Novic“, „Slovenske Bčele“, „Šolskega prijatla“ itd. Bog živi Slovence! Tako je treba, da se tudi trudijo od svoje strani Serbi in Horvatje in dosegli bomo zaželjeni namen v jeziku književnem. Pisatelji in novinarji naj se za to potrudijo. To željo in misel je že mnogo rodoljubov mnogokrat izreklo in ker je prekoristna, jo tudi mi izrečemo“.

* Med slikarji, ki so ti mesec svoja dela očitno na Dunaju razpostavili, je tudi Slaven Klimković, kteremu kritikarji o tej umetnosti slavno prihodnost obetajo.

* Ban Jelačić je sam vse šole ogledal in se prepričal o njih stanju. Sostavil je tudi odbor za silno potrebno olepšanje mesta Zagreba, in je v ti namen iz „Jelačićeviga zaklada“ 16.000 fl. posodil.

9. Ob času pasjih dni se lažejo večidel vse druge predznamnja dežja, dokler vremenik visoko stoji.

10. Nar bolj negotov je vremenik spomladi in jeseni takrat, ko sta dan in noč enako dolga.

(Dalje sledí.)

Kako se ognja obvarovati.

(Dalje.)

10. Če se pepél iz peči ali ognjiša jemlje, se mora saj 8 dni v tak kraj, kjer ni nevarno za oginj, ali ki ni na vetru, djati. Se mora v lončeno, nikdar pa ne v lesene posode spravljati, še najn se smé na dile ali pod streho spraviti, ampak v kleti (keldre) devati. Kovaško oglje se ne smé berš v oglarnico spraviti, če se za gotovo ne vé, da ni nobeniga vogla živiga vmes.

11. Nikoli se ne smé veliko živiga ali nevgašeniga apna na taci krajih imeti, kjer bi lahko na-nj deževalo, ali voda do njega prišla, tudi ne, če je blizo slame, kërme ali suhiga protja.

12. Mokrotna kërma ali žito se mora pridno prevetriti, da se ne vname. Tudi golobji gnoj ne smé predebelo ležati, ker se lahko vname; ravno tako tudi žaganje, čreslo, predivo ali lan in koplje. Take reči se morajo večkrat prevetriti (preluftati), da se ne vžgejo.

13. Kolesa pri vozéh in tačkah (Karren), ponve in čepi pri mlinskih kolesih in zvonovih se morajo o pravim času namazati, da se ne vnamejo.

14. Posebno se mora varovati, da se slaboumnim ali neumnim, pijanim, slepim, nezmožnimi starim ljudém in nespametnim otrokam, ali zaspani družini ognja in luči ne zaupa. Nikolj se ne smé pustiti otrokam z gobo, žveplam, vžigavnim glazam, smodnikom (pulfram) in puškami ali samokresi igrati; v mladosti že se morajo pridno podučiti, kako velika nesreča se zna z nar majnši iskrico zgoditi, in se jim mora z lastno previdnostjo lep izgled dajati.

15. Pri gostenji, svatvah ali ženitvah, obletnicah, žegnanji ali drugih prilikah, kjer včasih vse vprek gré, se mora nalaš pameten človek za to postaviti, da na oginj in luč pazi, in nič ne pregleda; tudi je prav dobro, da se zmiram dosti vode pripravljene ima.

16. Gorečiga oglja ali žerjavice se ne smé čez cesto ali poti ali dvoriše v odperti posodi nositi, da kakošno oglje proč ne odleti.

17. Vošene svečice, če se peržgejo, se morajo na lončene sklede ali okrožnike (talarje) postaviti, pa ne blizo kakošne vžigavne reči, in če se proč gré, se morajo vgasniti. To je prav nevarno, če se goreča luč zraven postelje na stol postavi, da bi se še kaj iz bukev ali knjig bralo, in per tem se zaspi.

18. Žganjarji in tisti, kateri žgane reči pretakajo, ne smejo blizo z lučjo iti, če kaj pregledujejo ali preiskavajo okoli cevi ali čepov, ker taki hlapi žganja se radi od luči vžgejo, in naglo velik oginj naredijo, kateri se ne more berž zadušiti.

19. Pozimi, če olje zmerzne, se ne smé z gorečo žerjavico pod oljnat sod devati, da se ne vžgè, ampak taka posoda se mora le na gorak kraj postaviti, da se počasi otaja. (Konec sledí.)

Potovanje

po nekterih jugo-slavenskih krajih.

Spisal M. Verne.

20. pismo.

Dragi prijatelj!

Pet dni sim bil v prijaznim Gradcu, šesti dan

sim se dalje na zgornje Štajarsko podal. Železnica pelje iz lepe ravnine kmalo v žleb, po katerim Mura teče, in ki ga na obéh stranéh visoki hribi obdajajo. Semtertje se pride pa vendar v velike, prav zale in rodovitne doline. Taka lepa dolina je med neko vasjó, ki se ji Strassengel pravi, in med tergam z imenam Gradwein, dvé ali tri ure od Gradca. Iz terga pelje stranska cesta v Rein, neko silno staro opatijo, ki jo je austrianski mejni grof Leopold že v letu 1128 osnoval. — Potem se pride med Muro in gorami pri majhni vasi, ki se ji Stübing pravi, v drugo lepo dolino, v kateri je terg z imenam Deutsch-Feistritz. Do tod pelje železnica na desni strani Mure, tû pa, med Bistrico in drugim majhnim tergam v ti zali dolini, ki se mu Peggau pravi, se zavije na levo stran. Dalje je žleb nekoliko širji in prijazniši, in terg z imenam Frohnleiten ima prav lepo polje. Od tega polja naprej pa je žleb čedalje ožji, in še le pri vasi Miksnic, in pri nekim gradu, ki mu po nemško Bärnegg pravijo, in ki bi ga mi Slovenci nar bolj prav „Medvedje berdo“ imenovali, se spet nekoliko razširi. Od tega grada do mesta Bruk pri Muri je po navadni cesti mende še dvé uri, po železnici pa sim bil kmalo tam.

Mesto Bruk leží v lepim kotu, kjer Murica v Muro teče, poleg griča, na katerim so še krasni ostanjki veliciga terdniga grada, ki je bil nekdej mestu jaka bramba. V letu 1792 je bilo skoraj celo mesto pogorelo, pa so gakmalo spet prav zalo sozidali. Sred mesta, ki je pa le majhno, in ki šteje malo čez 200 hiš in mende komaj 1500 prebivavcov, je velik lep terg. Ne vé m od kod pride, de se mesto pri svoji pristojni legi v kraji, kjer se dvé veliki cesti, teržaška in laška snidete, bolj ne povzdigne.

Ker je mesto, kakor sim rekel, le majhno, sim ga hitro ogledal, in potem na nek bližnji hrib šel. Ko sim izverh hriba visoke gore zgornjiga Štajarskiga, posebno gore nad Affençam in Maria-Celam, na katerih je že sneg bil, ogledoval, me je jelo silno silno mikati, dalje na Dunaj iti. Pa ker sim sklenil, na Dunaj ne poprej iti, dokler železnice do našiga lepiga Tersta ne napravijo, in ker sim „tenax propositi vir“, sim sam sebe, čeravno prav teško premagal. Ali v Bruku nisim imel več kaj početi, in zato sim se pol dvéh popoldne v Leoben (Ljubno) peljal. Cesta pelje zmiram po ravni, precej široki lepi dolini, po kateri Mura teče. Peš človek ima iz Bruka v Ljubno skoraj tri ure hodá, z dobrimi konji se pa v poldrugi uri lahko tje pride.

Leoben, prav ljubo, čedno mestice, je nekoliko veči in lepši ko Bruk, in šteje čez 300 prav zalih hiš in mende okoli 2500 stanovavcov. Silno staro je že, ker se v pismih najde, de je že v letu 900 po Kristusovim rojstvu samoblastne gospodarje imelo. Kupčija z železom ga vedno bogati, in mestnjani so neki sploh premožni. — Tudi tû je sred mesta prav velik lep terg; in pred mostam, ki čez Muro iz mesta v predmestje Waasen pelje, stoji visok, silno star, pa pred nekterimi leti popravljen in pobeljen stražen stolp s tem nemškim napisam:

1280 bin ich erstanden da,
1794 war ich dem Sturze nah;
Ich bin somit in jedem Falle
Sehr alt, und älter als ihr alle;
Sah viele Feinde durch mich gehen,
Und blieb doch immer aufrecht stehen;
Sah viermahl auch die Franken schon,
Doch immer fest den Kaiserthron.

Nar bolj pa sim se čudil, de je to majhno mestice že v letu 1371 občno bolnišnico imelo. — V predmestji Waasen se cesta delí, in pelje na desni v Solnograško, na levi pa v Italio. — Tudi v Ljubnim so se bili Ligo- rianarji vselili, in so zunaj mesta lepo cerkev sozidali,

NOVICE

kmetijskih, obertnijskih in narodskih reči.

Odgovorni vrednik *Dr. Janez Bleiweis.*

Tečaj X.

V sredo 30. junia (ranoletna) 1852.

List 52.

Step rojen.

Le enkrat bi vidil
Kje sonce gor gré,
Bi vidil, kje luna
Kje zvezde bleše.
Al tema poskušaj
Nad mano si moč,
Ne vém nič od dnéva,
Obdaja me noč!
Le enkrat bi vidil
Višnjevo nebó,
Zeleno planino,
In belo goró!
Le enkrat bi vidil
Oblak nad menoj,
Bi prašal ga glasno:
>Se jočeš z menoj?<

Le enkrat bi vidil
Planjavo morjá,
Ki barke prenaša
V vse kraje svetá.
Le enkrat bi vidil
Valóve grozné,
Saj niso groznejši
Ko tuge mojé.
Le enkrat bi vidil
Dolino in gaj!
Oh blagor, veselje!
Kdor vidi tú raj.
Le enkrat bi vidil
Kak cvetke cvetó,
Méđ drugim, strup meni
U persih nesó!

Le enkrat bi vidil
Soseda oči!
Bi bral u očesih,
Kar jezik tají!—
Svet za me ni vstvarjen,
Le grob si želím:
V grobu resnico
In luč zadobím.

Miroslav.

Pravila kmetovavcam zastran barometra in vremenskiga prero- kovanja.

(Dalje.)

Kadar se vremenik dviguje, so skušnje tole učile:

1. Če je vremenik ob devetih dopoldne narvišje stal, proti poldné padati začel, zvečer pa spet tako visoko stoji, kakor zjutraj, je to gotovo znamenje stanovitno lepiga vremena.

2. Če se je kmalo potem zvedrilo, ko je vremenik kviško iti začel, lepo vreme ne bo dolgo terpelo.

3. Se pa vremenik počasi in več dni dviguje, in je še le 2. ali 3. dan potem lepo vreme nastopilo, se smé stanovitno lepo pričakovati.

4. Tudi se smé stanovitno lepo vreme pričakovati, ako se je o gerdim vremenu vremenik visoko vzdignul in se še 2 ali 3 dni dviguje, preden se je zvedrilo.

5. Ako po velikim dežji vremenik le malo in počasi kviško leze, se smémo jasniga vremena nadjati, če ravno od juga veter vleče.

6. Če po dežji in po njem nastopivšim jasnim nebu vremenik zgoraj kapico dobí, ne bo pred deževalo, kakor da nastopi južni veter.

7. Če se ob dežji veter od juga proti sončnim zahodu ali severju zasučé in se po navadi vremenik vzdigovati začné, bo jenjalo kmalo deževati.

8. Če vremenik pozimi kviško gré, pomeni to večji mraz.

9. Če se pri stanovitni zmerzlini vremenik dviguje, pride večidel sneg.

10. Če mesca sušca vremenik nenavadno visoko stoji, je to znamenje suhiga poletja ali saj suhe pomladi.

Če pa vremenik pada, so pomeni sledeči:

1. Padanje vremenika je sploh predznamnje oblačniga, deževniga ali viharigniga vremena.

2. Če vremenik se podnevi dviguje, ponoči in zjutraj pa pada, pomeni to nestanovitno vreme.

3. Ako pa začne deževati kmalo potem, ko je vremenik začel padati, ne bo dolgo deževalo.

4. Če vremenik že več dni pada, deževati je pa jelo še le 2 ali 3 dni po tem, je to znamenje dolziga deževanja.

5. Ako o lepim vremenu vremenik prav nisko stoji in tako 2 ali 3 dni ostane, preden deževati začné, bo veliko dežja in vihar.

6. Ako poleti o soparnim vremenu vremenik hitro pade in veter od juga piše, pride grom, večidel z viharjem in dežjem.

7. Če pozimi, ko zmerzuje, vremenik za več čertic pade, bo južno ali odmeklo vreme nastopilo.

8. Če na pozno jesen ob jasnim in tihim vremenu, o južnim vetru in o merzlim jutru vremenik pada, bo kmalo dež ali sneg.

9. Če južni veter piše in vremenik pada, znaš staviti, da bo dež.

10. Je nebó zlo rudeče in ga potem kmalo oblaki zakrijejo in vremenik padati začné, je še tisti dan dež ali pa sneg.

11. Če ima luna obroč ali kolobar in vremenik pada, pride dež ali sneg.

12. Ako ob južnim ali deževnim vremenu vremenik pada, in ako se je sever, če tudi le prav malo proti jugu obernul, nastopi vlažno vreme in gorka megla.

13. Je vremenik zlo padel in pričakovaniga slabiga vremena pri nas ni bilo, se bo kmalo zvedilo, da je kje drugod razsajalo.

(Konec sledi.)

Kako se ognja obvarovati.

(Konec.)

20. Gorki pepél se ne smé v lesene posode, ali na deske, ali k leseni steni devati, da se les ne vname; tudi se mora pozimi varovati, da na gorki pepél mačke ne hodijo ležat, ker se zna njih dlake kakošna iskra prijati, ktero bi znale mačke v vžigavne reči zanesti.

21. Pri vroči pēči se ne smejo obleke ali take reči, ki se lahko vžgejo, obešati ali polagati, in zvečer, preden se spat gré, se mora vse to pospraviti.

22. Nevarno je, če se lan ali konoplje ali predivo na pēči ali v pēči ali pečnici suši, in ponoči z lučjo okoli hodi, ker se to lahko vžgè; tudi na sušivnicah se mora na to dobro paziti.

23. Če se kakošno olje ali smola vžgè, se ne smé z vodo polivati, ker se po tem še bolj vname, ampak se mora berz zadosti suhiga pepela natrositi, da se zaduši. Tudi se ne smé blizo hiš streljati.

24. Pozimi je nevarno v loncih žerjavico ali goreče oglje v kamre (izbe) nositi ali pod posteljo postavljati, ali v ognji razbeljene kamne, namesti gorkih flaš ali steklenic, v posteljo devati; namesti tega se znajo z vrelo vodo napolnjene, dobro zamašene kugle ali verči vzeti.

25. Slama, žaganje, dračje itd. ne smé blizo ognja biti, da kakošna iskra ali goreč ogel v to ne pride; take reči se tudi ne smejo blizo dimnika položiti; oglje se mora v varni kraj spraviti, ker zna še dolgo časa vročino v sebi imeti; žveplo, solitar, pulfer se mora v varni kraj pred ognjem spraviti; ravno tako ne smejo z ogljem ali z ribjo mastjo namazane reči preveč na kupu ležati, ker se same od sebe lakko vnamejo, in lahko oginj naredijo.

Pripomočki, oginj zadušiti ali pogasiti, so slednji:

Pervo in nar potrebniji je, da se naglo nevarnost na znanje da.

Drugo je voda.

Tretje: dobre gasilnice ali špricavnice, ognjene vedra, kaveljni ali aki in lojtre za oginj. Naj bi imela vsaka soseska svojo gasilnico!

Scer ob hrupu ognja veliko ljudi skupaj pridère. Veliko jih pa pride le zijale prodajat, brez da bi kaj pri gašenju pomagali. Veliko od teh, kateri bi radi pomagali, pa ne vé, nekaj od straha, nekaj zavolj pomanjkanja previdnosti, nekaj zavolj pomanjkanja dobriga verstenja (to je nar veči napaka!), kaj bi storili, ali kako bi nar laglej pomagali, ali pa niso s pripravnim orodjem ali posodami za vodo prevideni.

Dosti je pa tudi tacih, kateri le zavolj lakotniga in tatvinskiga namena pridejo. To naredi ne-rodnost in zmešnjavo pri gašenju ognja. Pri gašenju je posebno pravo verstenje pomočnikov potrebno. Poglavitna reč je pri tem, da vsak prebivavec kraja vé, kaj ima pri ognji opraviti. Z—c.

Zgodovinske pisma.

8. pismo

iz Vertovcove „občne zgodovine“ §. 11.

Babilonci — prvi omikani narodi na zemlji.

Pervim nam nasproti ležečim aziatskim deželam pravijo in so od nekdej rekli mala Azia. Za temi se razprostirajo druge dežele, obstoječe iz neizmerljivo velic in grozno rodovitih, večidel ravnih planjav, ktere se tudi od starih časov imenujejo Predazia ali Predazijske dežele.

Tukaj so od neznanih časov mnoge ljudstva po nomadsko svoje velike čede pasle, druge pa se zemlje poprijele in jo obdelovale.

Mozes piše, de Noetav vnuk Nimrod „mogočen lovec“ je v teh krajih babilonsko mesto vtemeljil, ki je postalo glava celiga kraljestva. 200

let kasneje je Nin, asirski kralj, premagavec neštivilnih ljudstev, na reki Tigris, mesto Ninive, tri dni hodá veliko, sozidal, in si babilonsko kraljestvo podvergel. V nekim strašnim boji vidi junakinjo, ki se z nenavadno serčnostjo obnaša in k zmagi nar več pripomore; — tu reče njenimu možu: zberi si: ali češ raji ob svojo ženo ali ob oči priti. Nesrečni mož obupa in se umori; tako postane Semiramida njegova žena — kraljica. Ona si sprosi zdaj od svojiga noviga moža oblast le pet dni kraljevati; kralj ji dovoli, in nje prvo delo je bilo, de je kralja, svojiga moža — iz poti spravila, in potem še 42 let sama, po moško oblečena, kraljestvo vladala. Stolno mesto Ninive ji ne dopade, torej povzdigne Babilon v prvo nar veči in glasovitni mesto na svetu. Na obéh bregih reke Evfrata sozidano, je bilo štirivoglato, in je imelo na vsaki, po 4 milje dolgi strani po 25 mestnih vrat; obdano je bilo s 54 sežnjeviskim, in 14 sežnjeviskim na verhu širokim, in s 1500 močnimi turni previdenim obzidjem; kraljične poslopja in shotovanja, mostovi čez Evfrat, Baalov tempel itd. so bili nedopovedljivo dragi in krasni.

Semiramida, časti- in dežellakomna junakinja, si napravi armado 3 milionov pešcov, poldruziga miliona konjikov in 100.000 vojsnih voz; premaga in si podverže vse dežele od Etiopije v Afriki do Indij. V neki keryavi bitvi zmagana, beži domu, kjer jo nje sin Ninia umori, in se vlade polasti. De pa umorivec svoje lastne matere ni priden vladar bil, ni treba veliko spričevati. Po mnogih punitih, prekucijah in vojskah razpade kraljestvo v več deržav raznih imén, de se 800 nastopnih let od njega celo nič več ne vé. Zgodovinarji, ki so to pisali, so živeli 3—400 pred Krist., ali 1600 let potem, ko je Semiramida Babilonsko mesto sozidala, in tako povzdignila; tudi se nič prav ne vé, iz katerih studencov, de so jim te zgodbe prizvirale. De bi Semiramida tako mesto sozidala, take armade imela, in taka vojskovavka bila, je za tolikanj več zmišljijam podobno, ker enaki zgodovinarji tudi Babilonskimu kraljestvu starost 150.000 let pripisujejo.

(Konec sledi).

O konjskih francozih.

Na Stajarskim se je v nekterih krajih, zlasti v Lutomerskim okraji pri nekterih žebcih in kobilah na spolovilih tista bolezn pokazala, ki ima imé „francozi“.

Popisana je ta kužna bolezn na 223. strani 4. dela „živinozdravništva“, kamor bravece zaveremo, katerim je za to reč mar. Naš namen je tukaj le razglasiti to, kar je za zatéro in ovéro daljniga razširjenja te kužne bolezni, ktera se le po spoju plodí, Štajarsko c. k. deželno poglavarstvo v soglasji s c. k. vojnim poveljstvom ukazalo:

1. Dokler ta kuga terpi, se po celi Štajarski deželi ne sméjo kobile h kmečkim žebcam (Privatbeschäler) pušati.

2. Kobile in žebci, ki so okuženi bili ali so še sedaj okuženi, se nikdar več ne sméjo v spoj pustiti.

3. Vsim takim se ima na levim stegnu čerka N. vžgati.

Vsim kobilam, ki so v letu 1852 ali pri cesarskih ali kmečkih žebcih bile, kakor tudi žbetam, ki so bile v tem letu od bolezni sumljivih ali gotovo bolnih kobil veržene (rojene), se ima na levo čelust znamnje \odot vžgati. Nobena tako zaznamovana kobila se ne smé do leta 1854 po pleménu ali v spoj pustiti.